

άπωσθήκατε άγνωρίστος και, άφου άναπαύτηκα λίγο σ' ένα πανδοχείο, συνέχισα τó δρόμο μου, έλαφρός και χαρούμενος...

...Είχα περάσει από πόλεις και χωριά... Και θρυσάκιουν στο Γκραί, στην κεντρική πλατεία του, όταν, ξαφνικά, είδα δυο χαροφύλακες να με πλησιάζουν και να με κυττάζουν στο πρόσωπο με μεγάλη προσοχή. 'Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. 'Ωστόσο, προσποιήθηκα τόν άδιάφορο κι' έξακολούθησα τó δρόμο μου... Πρίν προφτάσω να προχωρήσω πολύ, οι δυο χαροφύλακες μ' έπασαν από τά χέρια.

— 'Εν όνόματι τού νόμου σάς συλλαμβάνουμε, Ζάν Νορτάκ! είπε ό ένας από αυτούς.

— Μά δέν λέγομαι Ζάν Νορτάκ! προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ, ένώ έννοιωθα τά γόνατά μου να λυγίζουν. Είμαι ό 'Ιωσήφ Κοιλινό... 'Εχω και τά χαρτιά μου...

— Περιττό να μάς τά δείξης! 'Θά είνε ψεύτικα ή θ' άνήκουν σέ άλλον... Σέ αναγνωρίσαμε από μία φωτογραφία σου, άν και ψαλλίδισες τó μουστάκι και τά γένεια σου και φέρεσες ρούχα χωρικού...

— Μά γιατί με συλλαμβάνετε ;
— 'Ως δολοφόνο τού κυρίου ντε Μαιλτεφών!

Συλλογίστηκα τότε ότι εγώ κανόνισα τά πράγματα έτσι, ώστε ό Μαιλτεφών να συλληφθή ως δολοφόνος μου και ή άντιστροφή αυτή τών όρων μου φάνηκε καμική, σέ βαθμό να λησμονήσω τήν τραγική μου θέση και να μηξω τά γέλια...

— Μή γελάς! συνέχισε ένας από τούς χαροφύλακες. 'Ο κύριος ντε Μαιλτεφών βρέθηκε σκοτωμένος πρίν από τρεις μέρες, στις δέκα τó βράδυ, κοντά στο Βουνό τής Μοναξιάς, στο Μπαρριζ... Πολλοί πελάτες τού ξενοδοχείου κατέθεσαν ότι είχατε κάποια έχθρότητα μεταξύ σας. Κοντά στην τοποθεσία που άνεκαλύφθη τó πτώμα, δρήκανε τó μπιστούλι σου, σπασμένο στά τρία, και κομμάτια από τó κοστούμι σου μ' ένα μαντήλι με τ' άρχικά σου... Φαίνεται ότι τó θύμα σου θά άντιστάθηκε πολύ πρίν τó μαχαρώσεις!...

Δέν μπόρεσα να μιλήσω από τήν κατάπληξη μου. Είχε συμβεί κάτι έντελώς άπρόοπτο, που άνέτρεψε όλα τά σχέδιά μου. 'Ο Μαιλτεφών δολοφονήθηκε τήν τελευταία στιγμή από ένα άγνωστο και όλα τά έπιβαριντικά που προετοίμασα εγώ για τόν άντιζήλο μου, κατηγορούσανε τώρα έμένα για δολοφόνο τού!...

Μά πώς θά με πιστέψην άν τούς διηγηθώ τήν ιστορία τού σχεδίου μου ; 'Ο άνναγκαστής κούνησε τó κεφάλι του με δυσπιστία όταν άκουε αυτή τήν εξομολόγησή μου... Άφου θά με δδηγήσουν στο δικαστήριο, για να με καταδικάσουν για τó φόνο τού Μαιλτεφών... 'Θά με πιστέψουν άραγε οι δικαστάι ;

ROGER ALLARD

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΜΟΝΟΜΑΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

"Άπειρα είνε τά παραδείγματα, που παίρνουν από τήν ιστορία ό ψυχίατροι για ν' άποδείξουν τή σχέση που υπάρχει μεταξύ μεγαλοφυίας και τρέλλας.

'Ο περίφημος καρδινάλιος Ρισελιέ π.χ., πολλές φορές, σέ στιγμές νεύρακις ύπερδιεγέρσεως, φανταζόταν ότι μεταμορφώνεται σέ... άλλο. 'Αρχιζε τότε να τρέχει γύρω από τά τραπέζια χρεμετίζοντας δυνατά και να κλωτσάει τούς ύπνρέτες, οι όποιοι, ξέροντας τήν μαγία του αυτή, τόν άρταζαν και τόν έδεναν στο κρεβάτι του. 'Υστερα από μερικές ώρες σπασμωδικής άγωνίας και κατέπνι δυνατίζε έφιδρώσεως, ό περίφημος καρδινάλιος ξαναγινόταν... άνθρωπος.

'Ο φιλόσοφος Καρτέσιος ήταν πολύ παράξενος και ζούσε σέ έντελώς μονήρη. Συχνά φανταζόταν ότι τόν παρακολουθεί ένα άόρατο πρόσωπο, τó όποιο τόν παρεκινούσε στην έρευνα και στην άνάζητησή τής φιλοσοφικής αλήθειας.

'Ο μέγας θεολόγος και μαθηματικός Πασκάλ, στην παιδική του ηλικία καταλαμβάνονταν από νευρική κρίση μόλις άντίκριζε μεγάλη ποσότητα νερού. 'Επίσης δέν μπορούσε να βλέπει τούς γονείς του τόν έναν πλάι στον άλλον. Συγχρόνως με τίς ψυχικές του αυτές διαταραχές, έξεδηλώθη κι' ή μεγαλοφυία του : Σέ ηλικία 10 ετών παιζόντας, έθεσε τίς βάσεις τής θεωρίας του περί άκωνστικής και σέ ηλικία 12 ετών έλυσε δυσκολώτατα γεωμετρικά προβλήματα, για τά όποια ό Καρτέσιος με κανένα τρόπο δέν μπορούσε να παραδεχτή ότι είχαν λυθεί από ένα «βιζασταρούδι», όπως αποκαλούσε τότε τόν Πασκάλ.

'Ο Νεύτων πάλι όσες φορές άνέβαινε σέ άμάξι, κριευνόταν από τέτοιον λιγγο και φόβο, ώστε κρατούσε καθ' όλο τó διάστημα γερά τó κάθισμά του, φοβούμενος μήπως πέσει.

'Ο Γκαίτε, τέλος, σέ μικρή ηλικία, καταλαμβάνονταν από νευρική κρίση, όταν έβλεπε ένθρωπο άσχημομορφή!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΔΕΚΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

(Του ALBERT SAMAIN)

Ροδόχρυσος ό ούρανός, σιγά-σιγά χλωμαίσει, Φρίσσουν ή έλπες ή άσπμιές, ή χλόη σαλεύει κάτω Τό ροδομέτωπο δουνό περιφάνα σωριάσει μύρια λαζούρια, διάφανα στά ριζοθιμέλιά του Γυρνούνε τώρα άπ' τούς άγρούς... 'Εν' άσπρο άνατριχιάζει— κάποια γλυκάδα βιβλική πλανίαια όλόγυρα του. 'Εμπρός ό άντρας και στο ζώο καθήμενη άγκαλιάζει μάνα, κουνώντας τó παιδί, που κλεί τά βλεφαρά του. Κι' όλοϋθε, στο κεφάλι τους—ξυγόνοντας με χάρι— κίνιστρα φέρουν, που εϊωδιές τών μενεξέδων ραίνουν κι' έχουν τó δρόμο τόν πλατών, τó νοπολάτι πάφει, γυναίκες, που ή περπατησιά κι' ή ώρα όμορφαίνουν. Κι' άργοδιαβαίνουν, πίσω τους άφίνοντας τά θάμνη τού θεϊου έκείνου δειλινού, που έμύρωσαν οι κάμπτοι. (Μεταφρ.) ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΚΑΙ ΤΟ ΜΝΗΜΑ

(Του Β. ΟΥΓΚΩ)

Λέγει τó μνήμα στ' όμορφο ρόδο : —'Ετ'ης νεϊότης άνθος ώραίο, πέξ μου, αυτό τó δάκρυ που σε ραντίζει τήν κάθε αυγούλα και σε δροσίζει, τί κάνεις, πέξ μου, τó δάκρυ αυτό ;...> Τό ρόδο γέρνει στο κρύο μνήμα : —'Κι' έσύ... τού λέει με δαθεία πίκρα, τί κάνεις, πέξ μου, και σ' ό τó σώμα τού παιδιού πουθώσαν στο κρύο σου χώμα, μέσα στο λάζω σου τόν άνοιχτό ;... 'Εγώ τή δρόσο που με ραντίζει, μύρο άτιμύτο τήν κίνα μάθε, μύσχο, ούράνιο λιθανωτό...> Κι' είλε τó μνήμα : —'Καθμένο ρόδο κι' εγώ τó κάθε παιδί που άρτάζω, τó στέλνω άθάνατο, εν' άγγελούδι, στον ούρανό!

Η ΝΥΧΤΑ

(Δαϊκό τραγούδι τών γονδολιέρηδων τής Βενετίας)

'Όραία είν' ή νύχτα τ' άγέρι δροσερό κι' ό άνιερνός φωτίζει ψηλά στον ούρανό. 'Η γόνδολά μας τρέχει στ' άζήμαντα νερά και κάτω άπ' τά μπαλκόνια άνάλαφρο περνά μέσα στην έρημία και μέσ' στη σιωπή τραβάτε άδέφια ναύτες τó όλόχρονο κομπι κι' άρχίζετε τó τραγούδι, με σγαλή φωνή που πάει με τή μουρμούρα τού κίματος μαζύ.

(Μεταφρ.) Γ. ΑΝΘΕΜΗ

ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΟ

(Του ALFRED DE MUSSET)

Χλωμότατέ μου 'Εσπερίνε, σμαράγδινο μου άστέρι σύ, που με μέτωπο λαμπρό, στον ούρανό προβαίνεις άνάμεσα άπ' τ' όλόχρονο πέπλο, που σέβνει ή δισπ, πέξ μου, άπ' τó ζαφειρώδιο σου παλάτι εκεί που μένεις ψηλά άπ' τó χάος τó άπειρο, για πέξ μου, τί κυττάζεις, σ' αυτή τή (γ'η μας κάτω ;...)

Οι άγέφρηδες σιγήσανε, γαλήνεψε ή φύση με βογγητά θρηνηολογούν τά δάση, τά παράγγια και τó πουλί με τ' άλαφρά και βασιστικά φτερά του. Λειβάδια μοσχομύριστα κι' όλόδροσα περνάει... 'Αλλά έσύ, πέξ μου, τί ζητάς να ίδης από τά ύψη και φίζνεις τίς άτίχνες σου στη γ'η που άποκομίσθη ; Μά, νά... σέ βλέπω στο βουνό σιγά να χαμηλώνεις κι' ως βασίλευεις, μου γελάς, γλυκειά καλή μου φίλε... Σέ λίγο φτάνει κι' ή στιγμή όπου θέ να μ' άφήσης... Τό βλέμμα σου τρειουλισαστό κοντεύει πέρα να σούση... 'Αστρο μου πρίν να κατεβής στον προάσανό τó λάφρο, δάκρυο θλιμμένο, άργυρό, σ' ό που κινιέσαι άγάλλο από τής νύχτας τ' όμορφο, τó κεντημένο πέπλο, που σ' άντικριζει ό βοσκός άπ' τά χωριά λειβάδια όταν γυρίζει στο χωριό με πώδια κωρασμένα και πίσω του άκολουθούν τ' άρνιά του μαζωμένα... 'Αστρο, που π'ας μέσα σ' αυτή τήν άπειρη τή νύχτα ; 'Ω!... στάσου... μείνε άντίκρυ μου να σε θωρώ άί— (ώνα να σε θωρώ, να σ' άγατώ και να θυμάμαι 'Εκείνη.